

Валентин Храпко: «Шахтарство у нас в крові»

Понад 160 років під землею – на всіх працівників Криворізького залізрудного комбінату з родини Храпків. На рекомендацію голови цехкому ПМГУ шахти «Тернівська» Олега Кремеца, кореспондентка служби інформації АТ «Кривбасзалізрудком» Діна Долгова поговорила з одним із зачинателів відомої на підприємстві трудової династії – Валентином Храпком. От що він розповів:

– Коли прийшов час мені обирати професійний шлях, мої старші рідні брати – Іван та Анатолій – вже працювали у Рудоуправлінні імені Леніна. Один з них – на дільниці внутрішнього шахтного транспорту, він згодом став механіком дільниці №9. Другий – опанував слюсарну справу, потім

обіймав посаду стовбурового на дільниці спуск-підйому.

То і я довго не думав. Вступив до Професійно-технічного училища №32 – вчився на машиніста транспортно-навантажувального комплексу. Цей напрям охоплював одразу три професії: «Машиніст електровоза», «Машиніст скреперної лебідки» та «Машиніст навантажувально-доставочної машини».

Теоретичні знання підкріплював на виробничій практиці, яку проходив на комплексній дільниці (нарізних та очисних робіт) Рудоуправління імені Леніна. Було складно. Разом з іншими студентами ми підіймали кріплення на підповерхи, ремон-

тували перфоратори й інше обладнання, здійснювали вибірку з люка. Набували практичних навичок керування електровозом: для цього спочатку довелося зрозуміти принцип роботи підземного електричного транспорту та вивчити гірничі виробки, рейкові шляхи і стрілочні переводи. Проте вже тоді я зрозумів: нездійснених виробничих задач немає, якщо є бажання працювати і навчатися.

Після тривалої військової строкової служби у військах протиповітряної оборони та демобілізації я пов'язав своє життя з Криворізьким залізрудним комбінатом. Розпочинав машиністом електровоза дільниці ВШТ шахти імені Леніна (наразі – «Тернівська»). Паралельно навчався в гірничому технікумі, де здобув спеціальність «Технологія підземної розробки». Певний час працював люковим, відповідав за завантаження руди у вагони. Після профільних курсів отримав посвідчення і проводив вибухові роботи у дробарці, дозаторі, перепускниках тощо. Набравшись досвіду, обійняв посаду гірничого майстра, заступника начальника дільниці ВШТ.

«Кривбасзалізрудком» для мене і моєї родини – дуже важлива частина життя, можна сказати, що шахтарство у нас у крові. Про братів я вже розказав. Також на шахті трудилася дружина Івана Вікторія – лаборантом-радіометристом у відділі технічного контролю. Ще тут працювала моя

дружина Ірина – стовбуровою (підземною) дільниці спуску-підйому та мій син Максим, який обіймав посаду начальника дільниці №6 (очисних робіт). Мій племінник Олексій був начальником дільниці ремонтно-відновлюваних робіт і доставки матеріалів, а невістка Юлія і зараз працює машиністкою насосної установки на дільниці №16 (водовідливу).

На нашому підприємстві багато династій, багато людей, які залишаються частиною колективу десятиліттями. Їх всіх об'єднує спільна справа, спільна первинна організація Профспілки, а також дружнє ставлення. За тривалий час разом складно не взяти один одного, не потоваришувати, а то й не поріднитися. Наприклад, у нас в бригаді ВШТ більшість працівників мають понад 20 років стажу. Звісно, ми – кваліфікована, відповідальна і згуртована команда, яка досконало знає свою роботу, та ефективно вирішує всі виробничі питання. Навіть попри те, що чисельність підрозділу зараз значно зменшилася.

Чимало колег – на передовій виборюють незалежність і суверенітет України. Ми дуже переживаємо за хлопців, підтримуємо з ними зв'язок. Це – три головні мрії сьогодення: щоб настав мир, щоб наші захисники повернулися додому, і щоб комбінат вистояв у цей надважкий кризовий період, здолав усі проблеми, жив і розвивався.

